

Zeynep Uzunbay

Kamçılanma Mesafesi

Öykü

Hayat iki bilet

Adım Leyla, ama sen Lamia da diyebilirsin. Parlak, parıldayan... Leyla'dan önce de bir adım vardı, aneminkine benziyordu. Sen olsan, ne koyardın adımı? Bu mu? Başka adın yok mu? O zaman sen daha annenin koyduğu adla duruyorsun. Bu söylediğimi unutma, daha çok adın olacak senin. Gidecek yeri olmayanı gözünden tanırım, kokusundan. Çağırırım, gelirler. Gidecek yerin olmadığında her yer senin olur, bir sürü de adın. İnanmıyor musun? Şimdi, başımı sokacak bir evim olsun başka bir şey istemem dedin ya, al sana ev, şu da anahtarı. Aç gir, senin olsun.

Hapishane avlusu mübarek! İlk sahibinin iki karısı varmış, kimseye göstermeyecek ya pezevenk, iki adam boyu duvar yükseltmiş. Karşı evin geçkin kızı, ilk taşındığımda kapıdan uğramış, "Uğursuz bu ev, oturup da kök salan olmadı daha, kim geldiyse bu-

gün var yarın yok!" demişti. Bir ürperme geçmişti sırtımdan. Aman demiştim sonra, senin saldıgın kökü sevsinler! Kök mü kalmış, sokak boydan boya Diyarbakır, Mardin, Muş... Hem ben çok mu uğurluyum, uğursuz uğursuzu görünce değneğini saklarmış.

Bu evi Osman verdi bana. Onun da bir suçu yok, ışıkların altındaki pullu kadınlara akıyor içi, elinde değil. Beni de öyle çekip almıştı. Boyalarımı yıkayıp pullarımdan soyununca gözlerindeki ışık söndü adamın. Şimdi kaçınıcı Leyla'da bilmem. "Daha da kimseyi almam, böyle iyi," dedi bir gün. Arada gelir, erzak getirir, para verirdi. İhtiyacım olduğundan değil, Allah biliyor ya, yine gelsin diye, o getirmese bu delikte aklıktan kuruyacakmışım gibi alırdım elinden. Geçenlerde karşılaştık, tanımadı mı, tanımazlıktan mı geldi bilmem, çevirdi başını gitti yoluna.

Babam ölünce, "Babasının maaşını alsın," diye haber saldı annem. "Oğlanların malına göz dikmesin ama!" demiş. O malın içinde, çocuk yaşta satılmam yok mu? Sırtımda kırılan sopalar, morarmış şişmiş gözlerim yok mu? Elin adamlarına gülüp oynarken, doya doya bir ağlasam derdim, içime akıttığım zehir yok mu? Gözlerine dursun diyeceğim, dilim varmıyor, oğlanların kaçıp arkama saklandıkları geliyor aklıma. Canları sağ olsun yine de.

Alıştırdım alışmasına da, şu duvarlar olmasaydı; sokağı görebilsem, oynayan çocukları seyredebilseydim... Avlusunu çiçeklerle doldurmuşum. Onlar da sevmiyordu bu duvarları; güneşe uzanmaya çalış-

maktan yorgun düşüp açamadan soluyordu zavallılar. Bazı geceler şu duvarın dibinde racon kesilirdi. Daralırdım, eskiler gelip boğazıma sarılırdı. Alıp başımı gitmek isterdim. Bilemezdim nereye.

Söylemiş miydim, şu evdeki ana kızıdan başka yerli yok bu sokakta. Mardinli Arap Fatma düşmüş bacağına kırmuş. Bakımsızlıktan kalbine pıhtı vurmuş garibin. Öldü. O öldükten üç ay sonra, Mardin'den yeni bir Fatma geldi. Yeni Fatma gelir gelmez, eski Fatma'nın on altı yaşındaki kızı Zeynep Mardin'e gelin gitti. Eski Fatma'nın ikizleri Hasan'la Hüseyin'in Türkçeleri, matematikleri zayıf, okulu sevmiyorlar. Hüseyin tüpçüde çalışmaya başlamıştı. Hasan'ı sordum bir gün, "Evde," demişti, "çalışmıyor, zayıf diye işe almıyorlar onu. Haftalığımlı alınca muz falan getiriyorum, ama büyüyemiyor." Hüseyin'e bakıp, Hasan'ı düşününce affediyordum bizim oğlanları, ablaları oluyordum yeniden.

Bir gün avluyu yıkadım. Çiçeklerin kurumuş yapraklarını temizledim. Börek çörek yapıp ana kızı çaya çağırdım. Kız, şekersiz açık çay dışında hiçbir şeye uzanmadı, o da hatır için. Söylediğine göre tansiyonu, kolesterolü, depresyonu varmış. Bugün var yarın yok dediği geldi aklıma, bir sevenin isteyenin olmamış ya, ondan diyecektim az kalsın. Neyse, annem yaşındaki annesi, demli şekerli çay eşliğinde her şeyin tadına baktı.